

ЯКБИ В РОТІ РОСЛИ ГРИБИ,
або — як Пилип Іванович Неперепрацьований уві сні з довгоносиками розправився.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

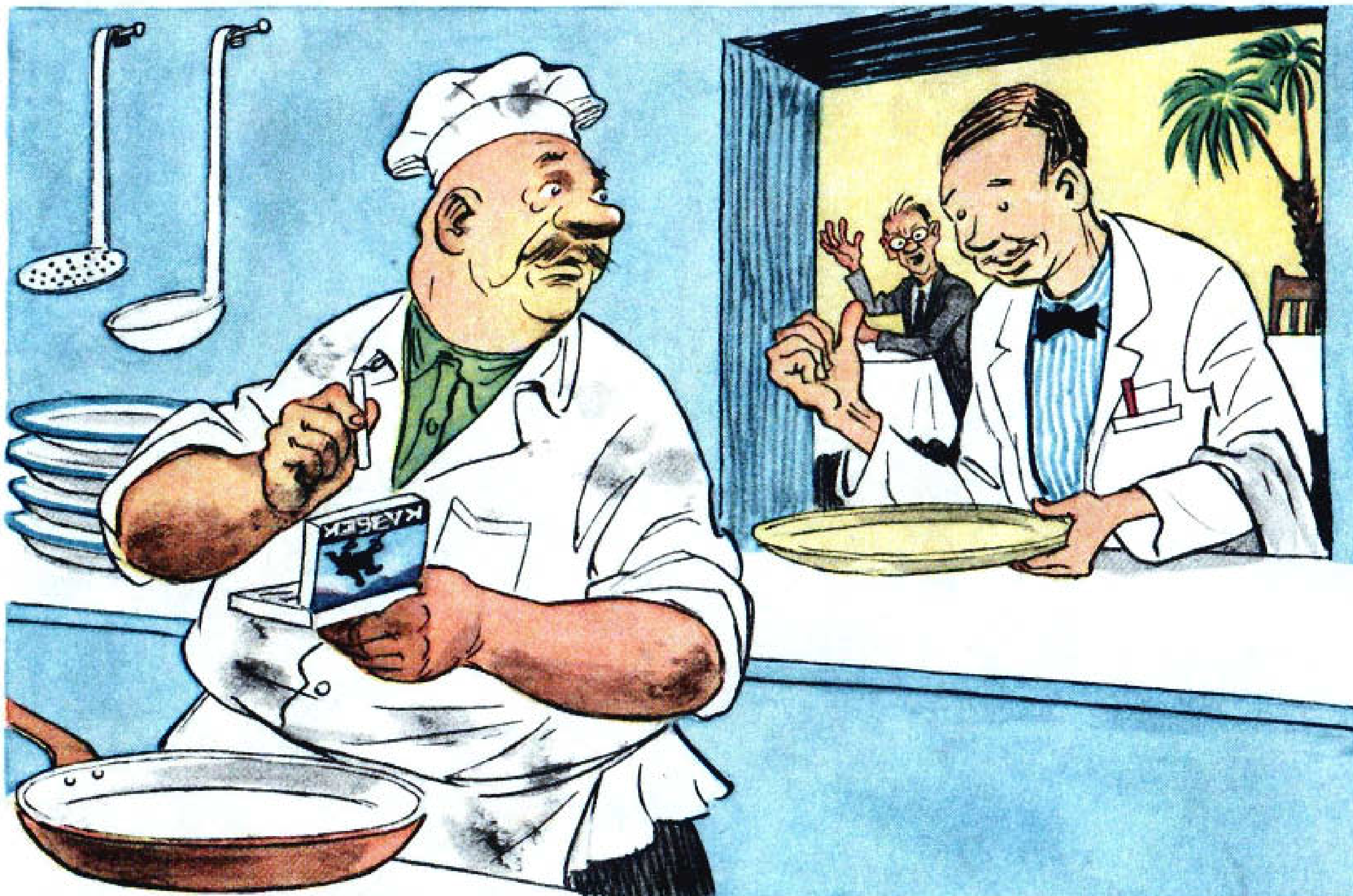
ПЕРЕЩЬ

№ 9

РІК ВИДАННЯ XVI

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1956

— Чого там відвідувач галасує?
— Нервений! Швидше обід йому подавай. А принесу — сам же пошкодує.

Здоровенькі були!

Лист виконуючому обов'язки директора
Бучацького лісгоспу, Тернопільської області,
К. М. ЮРЧЕНКОВІ.

Калістрате Мусійовичу!
Ой, як у мене не піднімається рука пи-
сати вам «Здоровенькі були!», бо ні на яке
привітання ви не заслуговуєте.

Навіть звертатися до вас на письмі я б
не сказав, що мені дуже приємно, а зов-
сім навпаки.

Ви — працівник лісового господарства.

Отже, ви не можете не знати, ви повин-
ні знати, як у нас бережно ставляться до
лісових, садових та інших зелених наса-
дженнь.

Вас призначено виконувати обов'язки ди-
ректора лісового господарства, тобто ви,
наскільки я розумію, повинні оберігати на-
родне лісове багатство.

А ви що робите? Що ви зробили з дубо-
вим гаєм, що ріс у Золотому Потоці, район-
ному центрі Тернопільської області?

З вашого злочинного наказу 70 штук чу-
десних дубків, що мали вже по 40—50 ро-
ків віку, вирубили й продали Бучацькому
промкомбінатові на бочкотару!

Яке ви мали право так по-хижацькому,
так злочинно плюндрувати народне добро?

Невже ви газет не читаете; невже вам
позакладало і ви не чуєте, як по всьому
Радянському Союзу лунають заклики за
насадження садків, гаїв, парків; невже ви
не бачите, що наші люди, і старі, і малі,
щороку провадять декадниці саду й лісу?

Коли до вас звернулися з райради депу-
татів трудящих з вимогою припинити ни-
щити парк у районному центрі, ви відпові-
ли, що дуби дупляві...

Ви безсовісно збрехали!

Де акти про вибраківку дуплявих дерев
і про те, що ці дуби треба вирубати?!

Де ви бачили, щоб з дуплявого дерева
робилася бочкотара?

Голова Тернопільського облвиконкому
т. Пізнак по телефону наказав вам припи-
нити рубати золотопотіцькі дуби, а ви що
зробили?

Ви другого дня надіслали ще додаткових
4 лісорубів, щоб скоріше зробити свою га-
небну справу!

І т. Вацик, голова райвиконкому, прохав
вас припинити рубати районний парк...

Ви відповіли: «Посадимо нові дуби!»

Дивують, між іншим, мене обласні і ра-
йонні керівники, зокрема тт. Пізнак і Ва-
цик,— невже у них не знайшлося засобів
припинити ваш хижацький шал і висмик-
нути із ваших рук сокиру?

А що як у вас розгоряться рубацькі апет-
тити, і ви почнете трощити під корінь ліси,
сади та парки у всьому вашому лісо-
вому господарстві?

І тоді вони тільки те й робитимуть, що
по телефону боязко прохатимуть вас при-
пинити злочинне махай-рубай?!

Ви говорите: «Посадимо нові...»

Хто посадить?! Ви?! Та у вас, як видно,
і руки не туди стоять, щоб держати лопа-
ту,— вони до сокири звикли!

Посадимо... А коли ж вони виростуть,
щоб радувати око та давати лагідну тінь
людям?

На жаль, адміністративні дуби, що ви-
нищують наші ліси, ростуть значно швид-
ше, ніж справжні наші красавці, зелено-
кучеряві дуби-дерева!

Я не вітаю вас. Я не вітаю і ваших дру-
зяк із Бучацького промкомбінату, у яких
вистачило совісті закупити ті дуби для
бочкотари. Бачите, які бучацькі промком-
бінатори вибагливі: подавай їм для бочко-
тари тільки золотопотіцький дубовий гай!
Не менше! От узяти б та й зробити з тої
дубини велику бочку, посадити на ту боч-
ку вас разом із вашими бучацькими пром-
друзьяками та й поставити вас десь на тім
місці, де був у Золотому Потоці дубовий
гай...

Хай би бачили люди, хто гай винищив!
Я не вітаю вас.

Хай вас «привітає» тернопільський облас-
ний прокурор за ваші вчинки.

А за це йому, прокуророві, мій найгаря-
чіший привіт від самого серця.

Од ПЕРЦЯ.

Що отруйніше

Сусіда запитав мене якось:
— За блекоту отруйніше є щось? —
Я відповів:
— Та, певно, що цикута.
— А ще сильніш?
— Мабуть, змії отрута.
— А ще отруйніше?
— Анчара сік.
— А ще?
— Лихий наклепника язик.
— А що, скажи, отруйніше за нього?
— Мабуть-таки нема нічого!

Євген БАНДУРЕНКО.

Забавливий поет

У дачнім селищі Тюльпан,
Поміж хатин-картинок,
Висотний появивсь паркан,
А згодом і будинок.

За тим парканом оселився
Один поет дитячий.

Зустрінувши його колись,
Я той паркан відзначив:
— Нашо високий він такий?! —
Почав я дивуватись, —
Читач у вас, — кажу, — малий,
Нема чого боятись...

На зауваження мое
Сказав він:—Це — між нами,
Читач малий, та в нього ж є
Великі татка й мамі.
Вони за віршики мені,
Не знаю, що зробити ладні.
Я ризкують не маю права.

І стало ясно, в чому справа.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Кріт

Кріт із нори на небо поглядав
І так про всі світила міркував:
— Погано світять... Тільки зір
псується.
Багато на світилах темних плям...

І сонце темним вугликом здається
Сліпим кротам.

Павло КЛЮЧИНА.

У завідуючого Кримським обласним відділом охорони здоров'я Леоніда Семеновича Ларичева був святковий, бадьорий настрій. Леонід Семенович збирався найближчим часом покидати устанovu, якою довго керував, щоб зайняти відповідальну посаду заступника голови Кримського облвиконкому.

«Яку б його прийому згадку про себе залишити лікарям області?» — думав Леонід Семенович, але нічого не міг придумати.

На порозі з'явилася секретарка.

— Дзвонив завідуючий Приморським райвідділом охорони здоров'я Чижов, — сказала вона. — Низенько кланявся вам.

І раптом Леоніда Семеновича осяяла щаслива ідея.

— Чудова людина цей Чижов! — сказав він. — Пишіть: «Наказ номер...» — Номер потім поставите... — Завідуючого Приморським райвідділом охорони здоров'я Чижова Анатолія Єлифановича з 5 жовтня 1955 року звільнити з посади завідуючого відділом і призначити головним лікарем Марфівської дільничної лікарні з місячним окладом 1300 карбованців. Одночасно т. Чижов залишається виконуючим обов'язки завідуючого райздороввідділом...» Тепер покличете сюди мого заступника!

Секретарка зникла. За кілька хвилин до кабінету увійшла Ганна Степанівна Титенко.

Леонід Семенович познайомив її з наказом про призначення Чижова.

— Подобається? — спитав він Ганну Степанівну.

— Воно-то непогано, але як з законом? — відповіла вона.

— Закон, кажуть, як дитина... Проте ви ж читали постанову Ради Міністрів СРСР про підвищення зарплати лікарям? Якщо читали, то повинні знати, що там є пункт, який дозволяє зберігати за лікарями, призначеними на нові посади, утримання, що його вони одержували на попередній роботі, коли те утримання було вище...

— Розумію... Але людина повинна працювати не менше двох місяців на старій посаді...

— Знаю, знаю, вельмишановна Ганно Степанівно. Зробимо так, що комар носа не підточить...

Анатолій Єлифанович Чижов сидів, як і раніше, у кабінеті завідуючого райвідділом охорони здоров'я. Він і не думав приймати справи головного лікаря Мар-

фівської лікарні, але одержував оклад головного лікаря й півставки за тимчасове виконання обов'язків завідуючого районним відділом охорони здоров'я. Рівно через два місяці з'явився новий наказ про остаточне затвердження його завідуючим відділом із збереженням окладу головного лікаря.

І завертілося-закрутілося канцелярське колесо. Чутка про щедрих адміністраторів з облвідділу охорони здоров'я схвилювала увесь лікарський персонал області. Загули, зашуміли телефонні проводи.

— Чули новину? А чим же ми з вами гірші за Чижова? — перекукувалися в телефонні трубки завідувачі інших райвідділів охорони здоров'я. Задзвонили телефони й в облвідділі.

Тепер замість Леоніда Семеновича Ларичева, який перейшов до облвиконкому, накази писала Ганна Степанівна Титенко. Справу, розпочату Леонідом Семеновичем, вона взяла в свої руки. Сівши за стіл завідуючого обласним відділом охорони здоров'я, Титенко розігрувала комедію з переміщеннями в різних варіантах і з далеко більшою спритністю, ніж її попередник.

За кілька місяців було видано десятки наказів про призначення завідуючих райвідділами на посади головних лікарів і навпаки. З 32 завідуючих райвідділами 11 були переміщені на папері, а насправді залишилися на старих місцях. Через два місяці їх знову затверджували завідуючими відділами охорони здоров'я із збереженням підвищених окладів головних лікарів.

Тепер, коли махінації викрито, Ганна Степанівна Титенко розводить руками:

— Та хіба ж я знала, що не можна так робити? Початок цьому поклав ще Леонід Семенович, він закони знає...

А Леонід Семенович Ларичев і собі розводить руками:

— Та я ж тільки один наказ підписав, а решту — Титенко. Хай вона й відповідає...

Виходить, як у тій старовинній приказці: і Гнат не винуват, і Килина не винна...

А хто ж винен?

Невже тільки ота хата, що зветься обласним відділом охорони здоров'я?

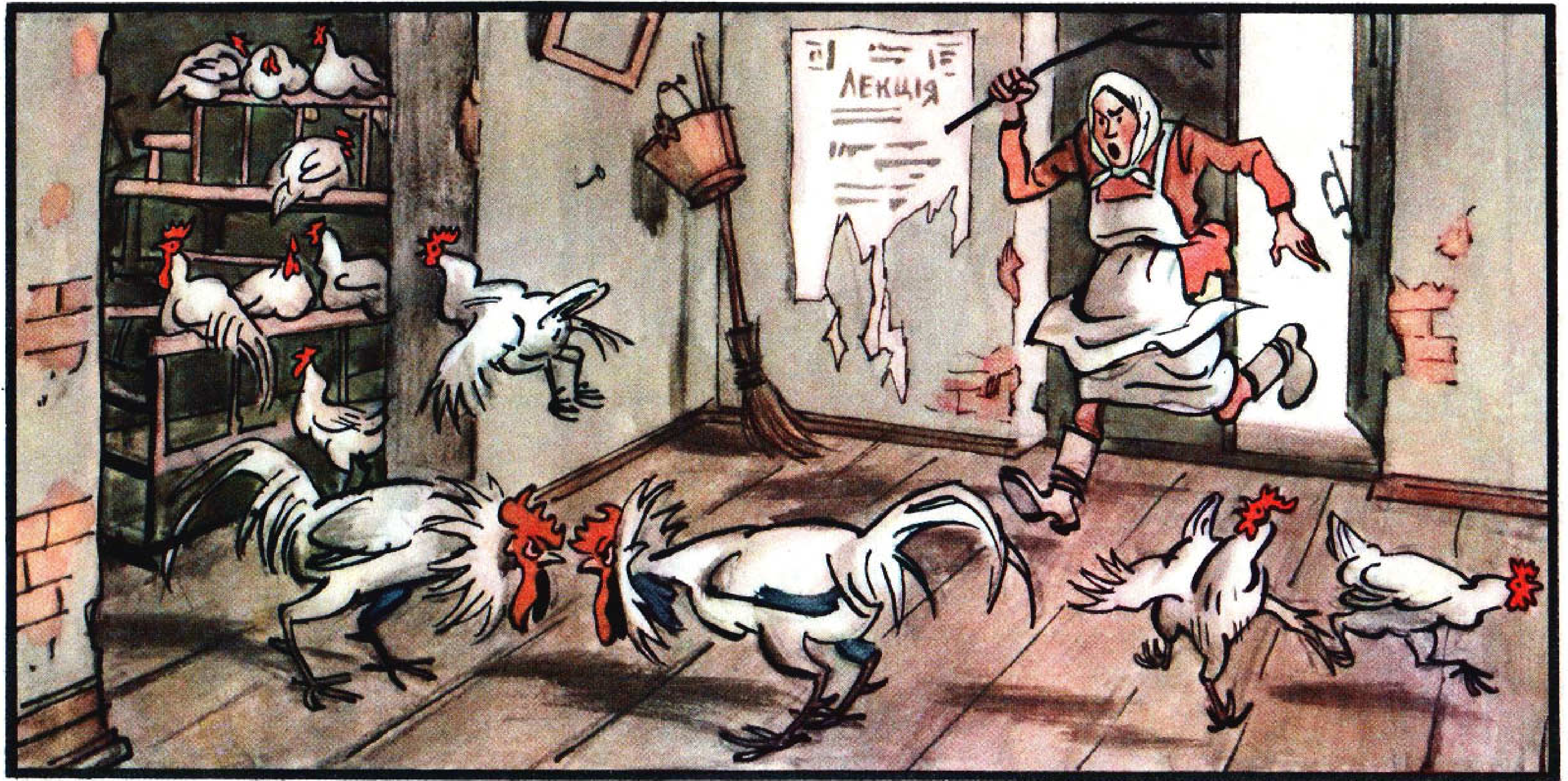
М. ОЗЕРОВ.

м. Сімферополь.

ЛІСОВА БУВАЛЬЩИНА

— Ану, зараз же припиніть бійку! Ви не де-небудь, а в клубі!

Кораблі В АРЕЙЦІ

Правду кажуть, що риба шукає, де глибше, а люди — де ліпше. Коли настав час ремонтувати рибальський сейнер «Стрімкий», ні в кого не було сумніву, що найкраще його відремонтують у плавучому доку на судноверфі Жданівського рибоконсервного комбінату.

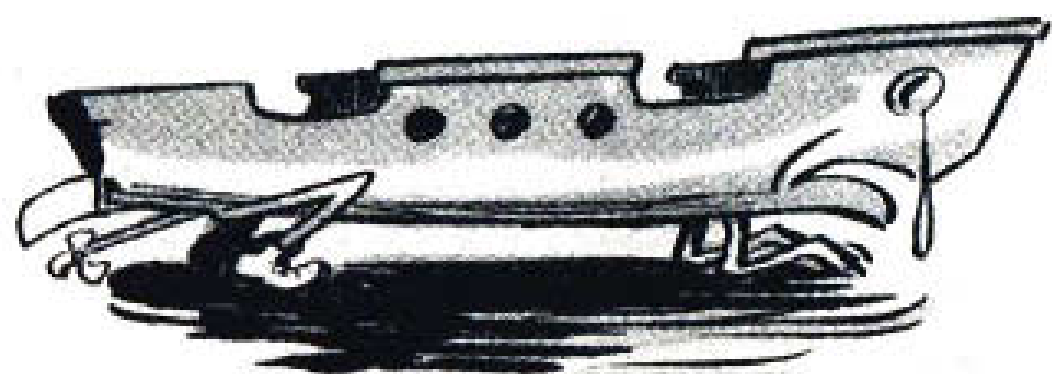
І от побував «Стрімкий» у ремонті. Постояв у доку на 11 днів більше, ніж це визначено технічними умовами, і всі ці дні директор судноверфі т. Муратович і головний інженер т. Панделі не переставали заспокоювати команду:

— Поспішиш — людей насмішиш... А ми смішити нікого не збираємося.

І справді, коли «Стрімкого» спустили на воду, команді було не до сміху: сейнер почав так жадібно жлуктити воду, наче збирався випити всеньке Азовське море. Щоб «Стрімкий» не пішов стрімко на дно, його довелося витягти на берег. Там він і понині лежить і чекає, щоб працівники доку залатали йому боки.

З такою ж розторопністю керівники судноверфі приступили до ремонту рибальських суден «Розторопний», «Харків'янин» та «Мінчанин». Побувавши в руках докерів, сейнер «Розторопний» уже тепер цілком готовий до... капітального ремонту. А от «Мінчанин» та «Харків'янин», ремонт яких ще не закінчено, вже тремтять та здригаються, передчуваючи лиху долю. На їх заржавілі корпуси обрушилися кувалди та зубила, а механізми, спеціально для ремонту призначені, лежать на плавучому доку й іржавіють.

Мають «Харків'янин» та «Мінчанин» рацію, що так здригаються і тремтять: як би їм теж не довелося тут полягти своїми корпусами. Щоб часом і їх у цьому доку не dokonали...

ПРОЕКТ ФОНТАНА «ГОВОРУН»

Погода змінюється

Голова Панько Заброда
Проклинав шодня погоду,
Бо не ладилась діла,
Бо робота кепсько йшла.
Дощ іде веселий, свіжий —
Він Заброді заважа.
«Ця погода мене ріже,
Прямо ріже без ножа».
У сусідів зеленіє,
А Заброда тільки сіє.
Ходить полем та зітха,
Бо рілля уже суха.

А коли на зборах звично
Звіт прийшлося робити йому,
Він умови кліматичні
Звинуватив у всьому.

Та коли зняли Заброду,
Стала кращою й погода.

О. ОКУНЬ.

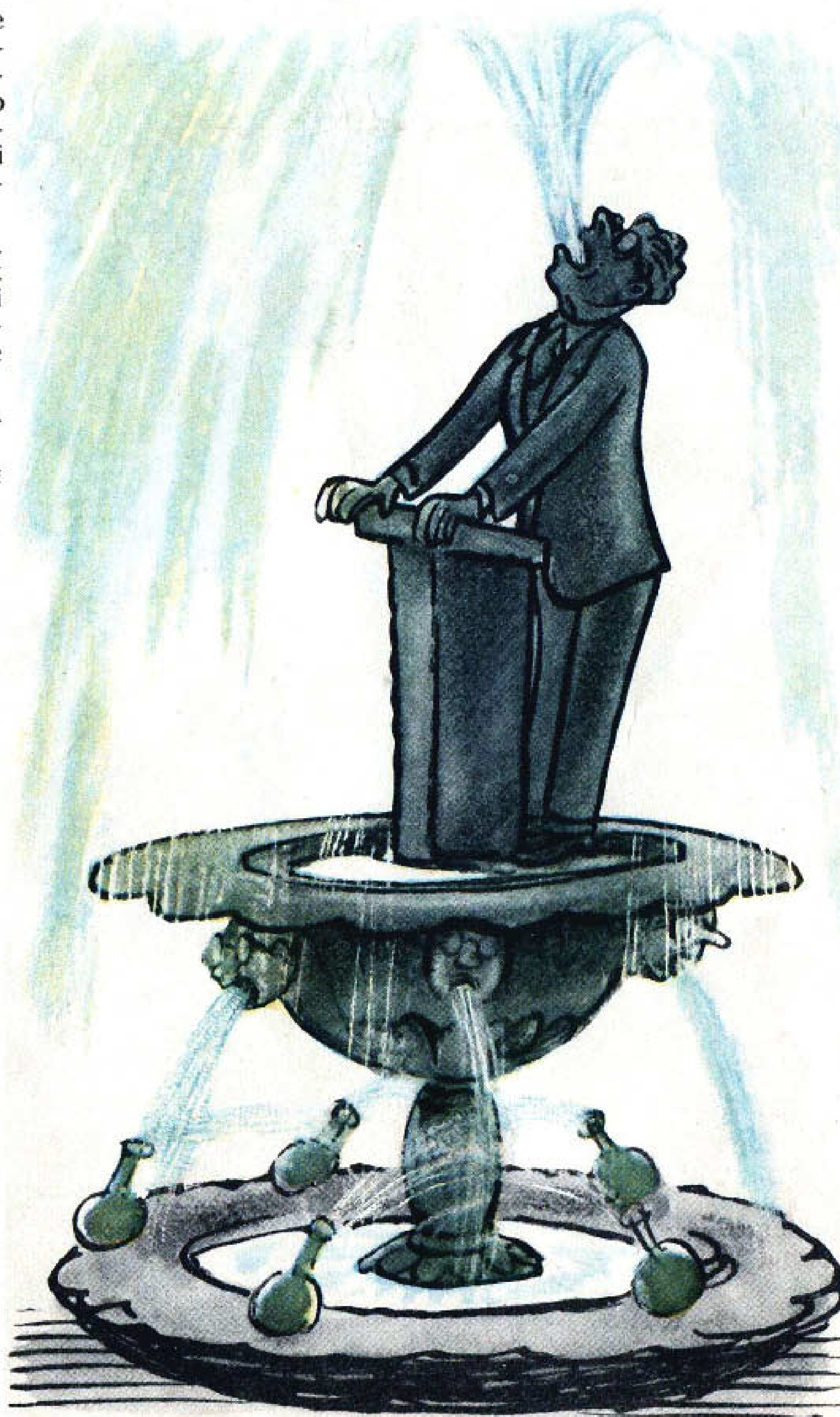
с. Магдалинівка,
Дніпропетровської обл.

Але
нам пиццють...

...що Херсонська меліовбудконтора ще в 1953 році почала споруджувати у Ново-Воронцовському районі водопровід, але досі з нього ще й краплі не капнуло. Начальник контори т. Гогун і головний інженер т. Щербак переклали все на виконроба т. Лабутіна, а той відклав будівництво на невизначений час.
Три чоботи — пара!

...що три вагони, відправлені лікарсько-санітарною службою Донецької залізниці на Харківський вагоноремонтний завод, простояли в ремонті більше ста місяців. Це завдало збитків на сотні тисяч карбованців. Ті вагони на заводі перетворили на своєрідні вагони-лавки і «розкупили» все, що було в них, аж до коліс і буферів. Глибоко помиляється начальник заводу т. Гутков, якщо думає, що подібними вагонами може далеко заїхати.

...що начальник Миколаївського (на Дрогобищині) будівельного управління тресту «Донбаспромбуд» Синьпольський додумався переробити два автоцементовози на самоскиди, припасувавши до них замість цистерн старі кузови. Підлеглі йому механіки блискуче довели, що вміють робити з лемеша пшник, а з дуба сірник...

Мал. Л. КАПЛАН

Не проспати!

Востаннє задзвонив дзвоник. Учителі Великописківської середньої школи, відпускаючи учнів на літні канікули, бажали їм добре відпочити і сили набратися.

— А новий учбовий рік,— казали педагоги,— ми почнемо у новій школі. Досить уже нам тулитися у тісних, темних класах. Будівельники кажуть, що восени нова школа гостинно відкриє нам свої двері.

Настало 1 вересня 1955 року. Прийшли учні до нової школи. Та не відчинила вона їм своїх дверей по тій простій причині, що дверей не було. Ні вікон, ні дверей. Подивившись на школу-«коробку», молодші учні з докором сказали:

— Ех, дяді, дяді! Хіба ж так роблять? Дуже погана поведінка у вас.

А старші учні додали:

— Пропали! Знову пропали. Невже не було кому подзвонити їм?

Обурення учнів стане зрозумілим, коли скажемо, що, починаючи з 1953 року, вони кожної осені підходять до своєї нової школи, а вона все не готова. Діти скоріше ростуть, ніж ця будівля.

Великописківська школа не виняток на Кіровоградщині. Тут про всі школи, які будуються, кажуть, що вони історичні — не тому, що в них історію викладатимуть, а тому, що роки минають, а нових шкіл не відкривають. Торік в області не ввели в дію жодної ново-збудованої середньої школи.

Хто ж ті дяді-будівельники, які так погано поведуться?

Спорудження шкіл покладено на обласні будівельні трести, якими відає Міністерство міського і сільського будівництва. На жаль, це Міністерство не завжди відає, як той чи інший трест обідає.

Торік Кіровоградський облбудтрест (керував тоді ним такий собі т. Христофоров) трясла лихоманка, він ледве ноги тягав і провалив будівництво шкіл. Міністерство і керівники обласних організацій помітили той провал аж наприкінці року і сказали:

— Промазали! Не приділили своєчасно належної уваги. Тепер візьмемося.

Але ж відомо, що навіть наймудрішим не дано повернути назад втрачений час.

Пропали, не почули дзвоника не тільки в Кіровограді. Знали б учні, як буде школи дядя Понирко, що керує Житомирським облбудтрестом,— вони б дали йому характеристику! Погано будував торік, не краще виконує свої завдання і цього року.

Не втік од нього і дядя Шоломій, керуючий Сумським трестом. На одній парті з ним сидять такі дяді, як керуючий Вінницьким трестом Челпанов і Ворошиловградським трестом Ванін.

Соромно сказати, але відстають з будівництвом шкіл і найдужчі облбудтрести — Сталінський та Запорізький.

У березні цього року зібралася колегія Міністерства міського і сільського будівництва, щоб обговорити питання про будівництво шкіл. Довго засідала колегія, довго

Справді, тут часто буває так, що вся робота на будівництві шкіл зупиняється через нестачу лісу. Зупиняється не на день-два, а на місяць-другий.

Збудували у м. Кіровограді школу, треба підлогу настелити, а лісу нема. Ждали-ждали робітники того лісу та й розійшлися, хто куди. Прибуде ліс — робітників не буде. Та що там про підлогу говорити. Часто можна спостерігати, як керівники облбудтресту по всьому місту бігають, щоб позичити десь хоч кілька дощок, щоб зробити рихтовання для мулярів або штукатурів. І хоч дуже швидко вони бігають — швидкісне будівництво за таких умов не виходить.

— Гей, хто там у Головпромлісі — озовися! — гукають з усіх областей.

А керівник Головпромлісу міністерства т. Брожекко заспокоює:

— Заходи розроблено, ліс буде.

Справді, заходи почали діяти. Довго просив Кіровоградський трест дощок, а йому прислали три вагони... дров.

Що й казати — накололи!

У новозбудованих середніх школах Кіровограда, Великої Виски і Компаніївки треба монтувати систему центрального опалення, а радіаторів нема. Просять кіровоградці трест «Укрсантехмонтаж» (керуючий т. Кашеев), просять «Укрбудпостач» (т. Невелев) відвантажити радіатори. Мовчить «монтаж», не допомагає «постач». Почали з Кіровограда дзвонити і телеграфувати. Продзвонили кілька сот карбованців і, нарешті, одержали з Києва пораду:

— Женіть машини до Ржищева на радіаторний завод.

Де Крим — де Рим, де Кіровоград, а де той Ржищів над Дніпром?! Та що поробиш. Погнали п'ять машин, завантажили їх. Поки довели по бездоріжжю радіатори до Кіровограда, так нагрілися, що аж пара над лобом стала.

Повернувшись, полічили: за радіатори заплатили 9000 крб., а на перевезення витратили 4000 крб. Хотіли минути пень, а наїхали на колоду.

Отакі-то заходи!

Будівельний сезон у розпалі. З усіх облбудтрестів летять до міністерства тривожні сигнали: там лісу немає, там цементу невістачає, там автомашини «босі» — нічим підвезти будівельні матеріали. Як видно, одних заходів (нехай вони будуть найкращі) мало. До них потрібне чітке, оперативне керівництво.

Цього року Міністерство міського і сільського будівництва має ввести в дію по Україні 109 шкіл — переважно середніх. Сотні тисяч учнів ждуть і мріють, як вони восени придуть у нові, просторі і світлі класи. І дуже прикро буде, якщо вони про багатьох керівників будівельних організацій скажуть:

— Ех, дяді, дяді! Знову пропали!

Л. ГРОХА.

раду радила і мусила визнати, що школи будуються «зовсім незадовільно». А визнавши, наказала всім своїм управлінням, головкам і трестам будувати школи скоріше і краще.

— Заходи, заходи треба розробити! — вигукнули тоді в управліннях, головках і трестах.

І закипіло! Дуже оперативно розробили заходи, в яких записали, що, кому і коли треба зробити, щоб будівництво шкіл не гальмувалося.

На папері все вийшло дуже гладенько, а на ділі часто буває так, що до тих заходів ніяк підійти не можна.

Повернімося у той же Кіровоград. Ново-призначений керуючий облбудтрестом т. Рибальченко скаржиться:

— Кажуть: вовка бояться — в ліс не ходять. Та якби ми знали, де той ліс лежить, то не тільки вовка — тисячі тигрів не злякалися б!

Юрій КРУГЛЯК

ХРІН І ЛАВРІН

БАЙКА

Лавріну в ніс потрапив хрін —
Аж носом закрутив Лаврін.
Пофиркав він, скривився дуже,
Із ока аж сльозина витекла...
Нічого, потерпи — то на здоров'я,
друже.

Отак і критика.

ПАВУК І ТЕХНІКА

БАЙКА

На складі здавна Техніка стояла.
Не прикладав ніхто до неї рук,
І тому там без горя і печалі
Розкошував Павук.

— Несчасна я! Записана в папери
Я забута... Безталанна я така!
Чому ж на мене не зверта уваги
Ніхто, крім Павука!?

Директоре, то ж Техніка гука!

Мал. Б. АРЖЕКАЄВА (м. Сімферополь)

Його точка зору.

УЙГУРСЬКИЙ* ГУМОР

АВАНТІ ** ПЕРЕСЕЛЯЄТЬСЯ

Якось уночі четверо злодіїв пробралися до будинку Аванті. Тихо, обережно, щоб не розбудити хазяїна, вони взяли меблі, речі й кинулись навтьоки.
Вибігаючи з двору, злодії помітили, що до них пристав хтось п'ятий. Він ніс за ними дрібні, легенькі речі.
— Що ви тут робите? — пошепки запитав п'ятого один із злодіїв.
— Я давно хотів перебратися на нову квартиру, — відповів Аванті. — Але не міг заплатити за перевозку речей. Дуже вдячний вам за допомогу.

* Уйгури — народність тюркської мовної групи, яка проживає в Середній Азії і в деяких районах Західного Китаю.

** Аванті — улюблений герой уйгурських гумористичних оповідань.

СИЛА ГРОШЕЙ

Поміщик хотів виростити на своєму городі баклажани, але це йому не вдавалося. Тоді він звернувся за порадою до свого наймика.
— Зарийте мідну монету під корінь кожної рослини, — сказав наймит, — і баклажани почнуть рости.
— Навіщо це? — спитав поміщик.
Наймит посміхнувся.
— А хіба ж не ви говорили, що хто має гроші, той процвітає, а хто не має, той гине?

ЧУСТЕ, дівчата? Я сьогодні їду додому. Не вірите? Ось уже й квиток на руках! Де була, питаєте?.. Ой, бодай не говорити. Соромно й признатися, хай воно згорить. А все-таки розкажу, щоб інші не здурили так, як і я...

Привезла мене до цього Варка Сорокопуд, що з нашого села. Ми з нею разом школу кінчали, дружили. Потім я пішла працювати на свиноферму, а Варка махнула до міста.

— Навіщо я школу кінчала? — заявила голові колгоспу. — Навіщо алгебру вивчала, — щоб свиней доглядати?.. І поїхала.

Мабуть з рік не було її. Аж приїждить. Саме в кінці літа. Зайшла до нас. Одягнута, як павал!.. Вірніше, як папуга. Тепер я розібралася. На голову щось таке було нап'яте, що й не розбереш: де в ньому перед, а де зад, де верх, а де низ. І щоб не стирчало перо, то не знати б, який воно боком і на голову натягується. Це в неї такий капелюшок був.

А на ногах... І не постолі, і не сандалі. Самі якісь підшви з довгезилями червоними ремінцями. Варка зав'язувала їх десь аж вище колін. А плаття було такого фасону й кольору, що важко й передати. Ще й величезні чорні окуляри від сонця.

Одним словом, так гарно була одягнута, що як зайшла до нас у двір, — корова налігача перервала й подалася...

Це я тепер сміюся, а тоді мені Варчин одяг здавався найкращим у світі, а сама вона — найроzumнішою за всіх.

І почала мене агітувати. А говорити вона вміє і довго й до діла.

— Кидай, — каже, — Галю, свиней. Поїдемо зо мною. У тебе на таку роботу влаштую, що тобі й не снилося. Житимеш, як у раю. пляж, морозиво, танці, хлопці, квас, лимонад, карусель!..

Як пристала, як прилипла!.. І здуріла я тоді: поїхала з Варкою на легкий хліб. Матері сказала, що їду вчитися. Обманула, щоб тільки відпустили.

Пріїхали до міста. Другого дня Варка влаштувала мене на посаду... домашньої робітниці. Хазяїн працював десь у тресті. Мовчазний такий. Хазяйка — навпаки, сильно балакуча. І не працювала ні в якому тресті. Доглядала я хлопця Котьку.

Ой, і тепер, як згадаю про того Котьку, аж ікавка нападає. Мале було, роки на шість, худе, аж зелене... А морочки з ним!.. Вірите, він у мене весь день забирав. Особливо годування заїдав.

Хазяйка годувала його за погодинним графіком. І разів вісім на день. І геть усе записувалося в товстий зошит. О котрій годині поїв. Скільки ложок сметани чи грамів ковбаси з'їв. Як поводився за столом. В який бік голову повертав. Як потім спав, що снилося. Скільки разів прокидався, чи перекидався. О якій годині засміявся чи заплакав. Коли кашлянув або чхнув. Ой, а

Євген КРАВЧЕНКО Підманули Галю...

що вже з тим шлунком Котьковим було мороки, соромно й розказувати.

А скільки халепи різної було перед прогулянкою! Посилає мене хазяйка з градусником надвір. Зміряю температуру на сонці, зміряю в холодку, запишу. Небо огляну: чи не нахмарило. Дізнаюся, який вітер і звідки дме. Запишу. Ану ціла вам дослідна станція чи лабораторія!

Водили ми Котьку гуляти удвох з хазяйкою. Вона веде малого за руку і повчає. А я несу дві шкіряні сумки з харчами, пляшками, чашками, ложками; плащ, калощі, парасольку.

Для прогулянки обирали таке місце, щоб не було ні дітей, ні людей, ні бактерій, ні мікробів... Це — щоб Котька не захворів.

Та найважче було з годівлею. Не встигне хлопечко розгулятися, як хазяйка — зирк на годинник і до нього:

— Котку, золотко, поїж.

І починається... Я тримаю малого за ноги й за руки, а хазяйка напихає. Котька верещить, аж у вухах лящить, а вона йому яйцем чи ложкою з сметаною рота затуляє.

А раз таке трапилось, що й досі смішно, як згадаю. Уже закінчували годувати Котьку. Залишилась одна ложка сметани. Він як розвередувався, покушав мені руки, вирвався й дременув. Дременув прямо у квітник, по якому заборонено було ходити. Хазяйка до мене:

— Лови, роззяво! Чого ж стоїш, витріщивши очі? — І побігла прямо у квітник з ложкою сметани. Я за нею. Сторож сюрчить, малий кричить, а ми гаємо. Упіймали. Там же, у квітнику, вилили йому в рот ложку сметани. Заплатили штраф за попсовані квіти й пішли додому.

Ідемо. Хазяйка малого відчитує, а я

тихенько — себе. Адже легше було двадцять поросят нагодувати, ніж одного Котьку. Лаю себе і мугику під ніс:

Підманули Галю, Забрали з собою...

Місяців зо три терпіла я. Жодного разу ні на танці, ні на карусель не пішла. Раз, правда, лимонаду випила. За цей час схудла я на чотири кілограми. Може б, і ще продержалась, але вишло таке. Взимку Котька схуд на сорок вісім грамів, і хазяйка мене відправила.

Іди, каже, куди хочеш. Ти нам не підходиш: не вмієш дитину доглядати. Пішла я до Варки. Поскаржилася. А вона:

— Наплюй, каже, на все і бережи здоров'я! У мене по-первах теж так було. За рік працювала в тридцять хазяйок. А тепер, каже, живу, як господь.

Уже третій місяць в одній. І телевизор дивлюся.

Знову повела мене Варка наймати. Ходили, правда, недовго. Того ж дня я влаштувалася. У самому центрі міста.

Хазяйка — ще молода, красива жінка. Розкішно вдягнута. На всіх пальцях — дорогі персні. На руках — браслети. У вухах — золоті сережки. Звали її Яра Софронівна. По-нашому, значить, Ярина.

Познайомились, вона й каже:

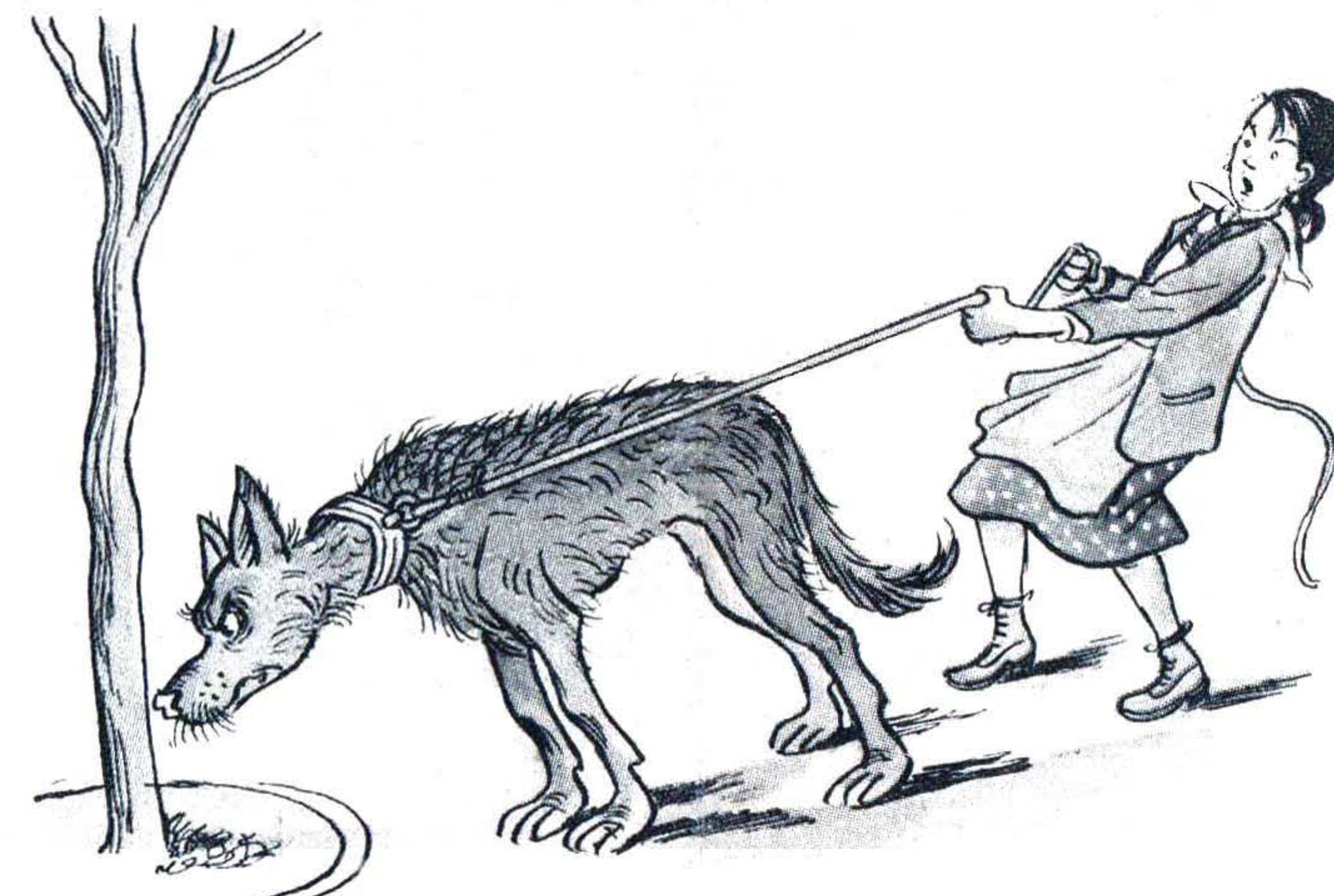
— Будеш старатися, Галю, житимеш, як у раю.

Я оглядаю величезну кімнату, прикрашену килимами та картинами, а вона говорить:

— Живу я одна, роботи небагато. Головне, щоб була чистота скрізь і щоб собаки були доглянуті...

— Які собаки? — питаю. Думала, вона жартує. Коли ні. Повела мене Яра Софронівна в другу кімнату.

— Бобка, Кнопка! До мене! — гукнула.

Дивлюся — зіскакують з тахти аж двоє... Маленькі та чорні, як блохи. Хазяйка взяла їх на руки. Поцілувала обох в носи. І до мене:

— Прошу любити й жалувати. — І ткнула собачими мордами мені в обличчя.

Поклала хазяйка тих бліх на подушки і повела до третьої кімнати.

— А це мій Рекс. Познайомся, Галю! — І показала на пса здорового, як теля, і кудлатого, як віщя.

Познайомилась я з Рексом. І почала хазяйка розповідати, як і чим годувати собак. Коли й куди їх на прогулянку водити.

Я слухаю, а нишком думаю: «Ой, ти, Галю... Попала ти із свинячої ферми та на собачу...» Але задкувати нікуди. Залишилась я. І закрутилося, як на тій каруселі, про яку Варка розповідала.

Встану рано. Ще Яра Софронівна спить. Нагодую собак. Натягну Рексові на морду дротяний цидилко, щоб нікого не покушав, і веду на прогулянку. Чи сніг, чи дощ, чи мороз, а дві години треба тягати надвірні собаки. А він здоровий. Лізе до кожного дерева, до кожного куща. Все йому треба обнюхати! За дві години так руки нашарпає, що хай воно згорить...

Приведу Рекса, хазяйка ще спить. беру за реміньці Бобку й Кнопку і на прогулянку. З цими, правда, легше було. Водила їх тільки півтори години. Та й шарпали вони менше.

Дуже соромно було мені пасти собак. Зроду ж не доводилось.

Побула тиждень, еге... До собачого клопоту приєднався й інший, ще гірший. Це — бенкеті. Цілий день з собаками возжуся, а цілу ніч — з п'яними людьми.

Яра Софронівна ніде не працює, а живе — на широку ногу. Пізніше я дещо довідалася про неї. Колись вона виїхала заміж за сильно вченого і дуже старого. Пожила трохи і розлучилася. Присудили їй квартиру, меблі, присудили й гроші на хлопця. І добрі гроші: дві тисячі карбованців на місяць!

Хлопця, правда, я не бачила. Розказувала сусідка, що він уже років п'ять живе десь у бабусі на селі.

Отож і живе Яра Софронівна, як у раю. Вдень спить, вночі — гуляє. Щоділа — на курорт аж на два місяці. А гроші йдуть акуратно.

Сиджу, було, вночі на кухні. Слухаю п'яний регіт, виюки, пищання; згадую село, матір, подруг, колгосп... і тихо співаю:

Ой ти, Галю,
Яка ж ти дурная...

А як запахло весною — не витримала: залишила Яру Софронівну.

Розповіла про все Варці — вона ні слова проти. Тільки попросила, щоб я запитала голову артїлі, чи можна їй повернутися.

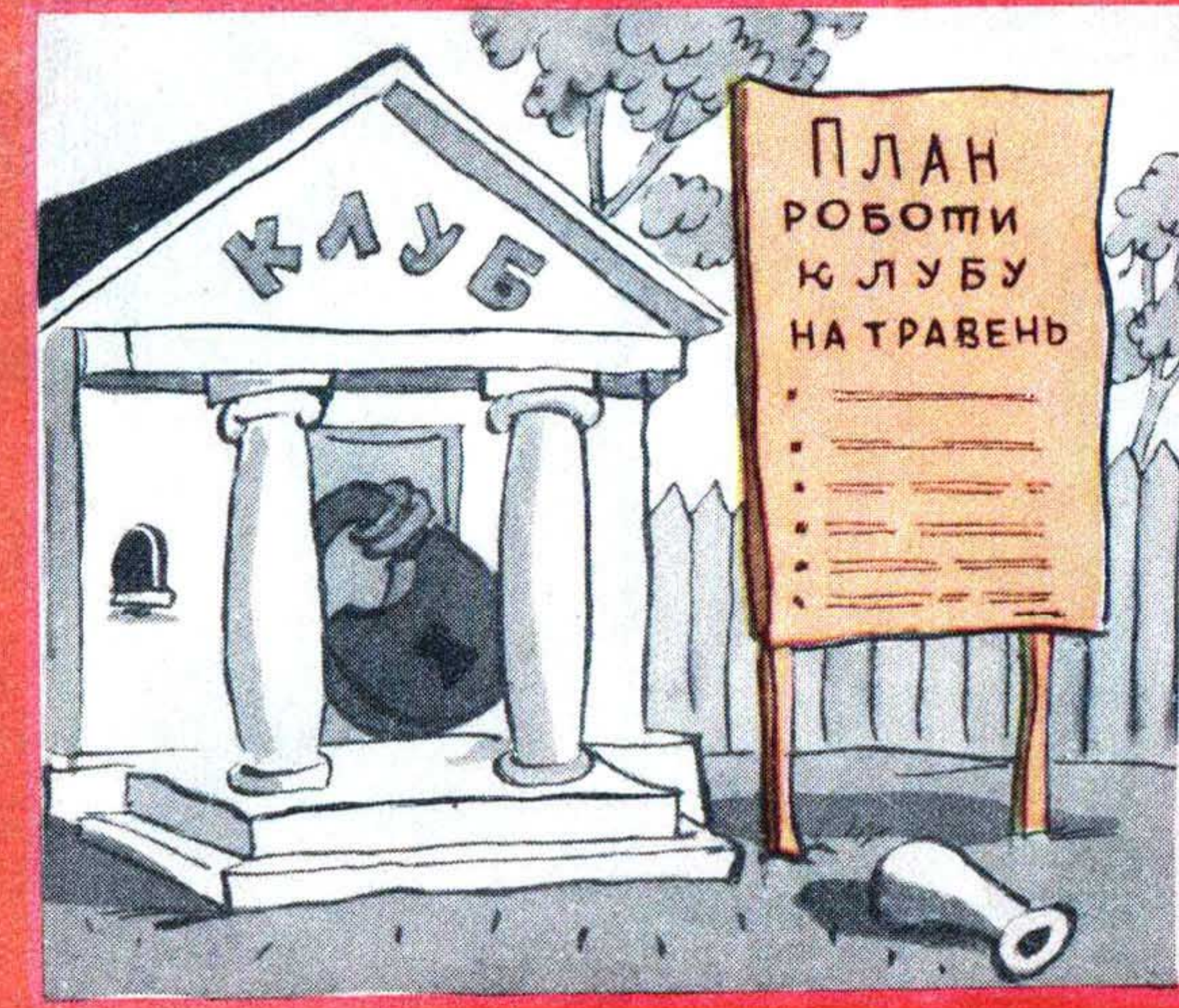
Так оце сьогодні їду. І ніхто вже не підманить мене ні каруселями, ні танцями, ні лимонадами.

Годі, хай воно згорить!

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Біля такого гібриду я б трудився без обіду!

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

Отакої устругнули — написали та й забули...

Виставка ШИРНЕТРЕБА

МІЦНІ ВУЗЛИКИ

Почалося спортивне літо. Не тільки футболісти, а й легкоатлети вже відкрили рахунок.

Ось сидять вони, знявши з ніг спортивні черевики, і хваляться:

— У мене — три, — каже один.

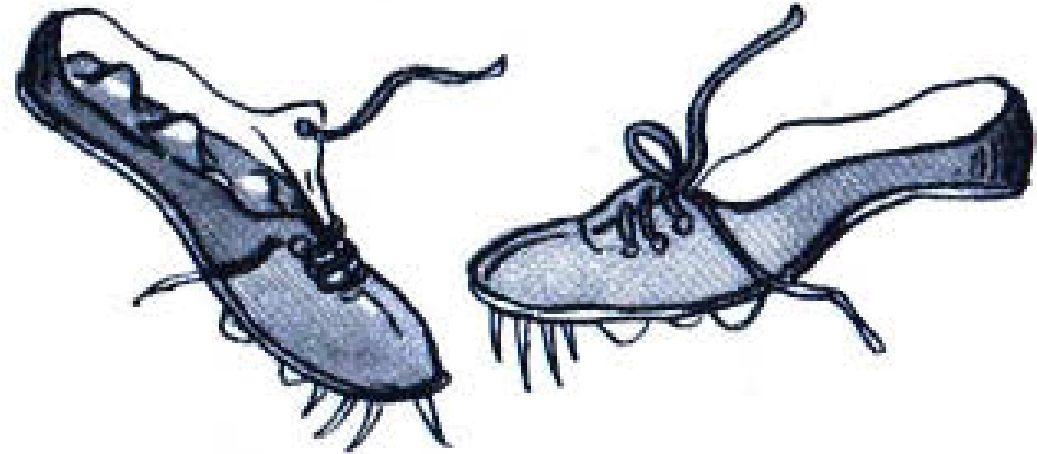
— А у мене аж п'ять...

Це вони не про перемоги говорять, а про мозолі, натерті спортивними черевиками вироб-

ництва Переяслав-Хмельницького райпромкомбінату (директор т. Майоренко).

Під стільку кожного черевика наче хто насипав гранітного щебеню. Але то тільки так здається. Насправді це не щебінь, а міцні грубі вузли від кріплення підшви.

Міцні вузлики спортсменам на пам'ять про себе в'яжуть бракороби з Переяслав-Хмельницького райпромкомбінату!

ВЕДМЕЖА ПОСЛУГА

Недавно в кабінет директора Чернігівського промкомбінату т. Цивліної вдерлося кілька сот ведмедів, за якими гналася величезна зграя собак.

І гадаєте, т. Цивліно злякалася?

Ні!

Вона погладила ведмедів і собак по плюшових спинках, і ті піднесли їй акт. У ньому було описано, як Чернігівський міськпромкомбінат своїми плюшовими ведмедиками й цуцками перелякав дітей. Вигляд, мовляв, у цих звірів і справді страшний. Спина в кожного по-

шматована, покрита рубцями, а носи розплескані та набік звернуті.

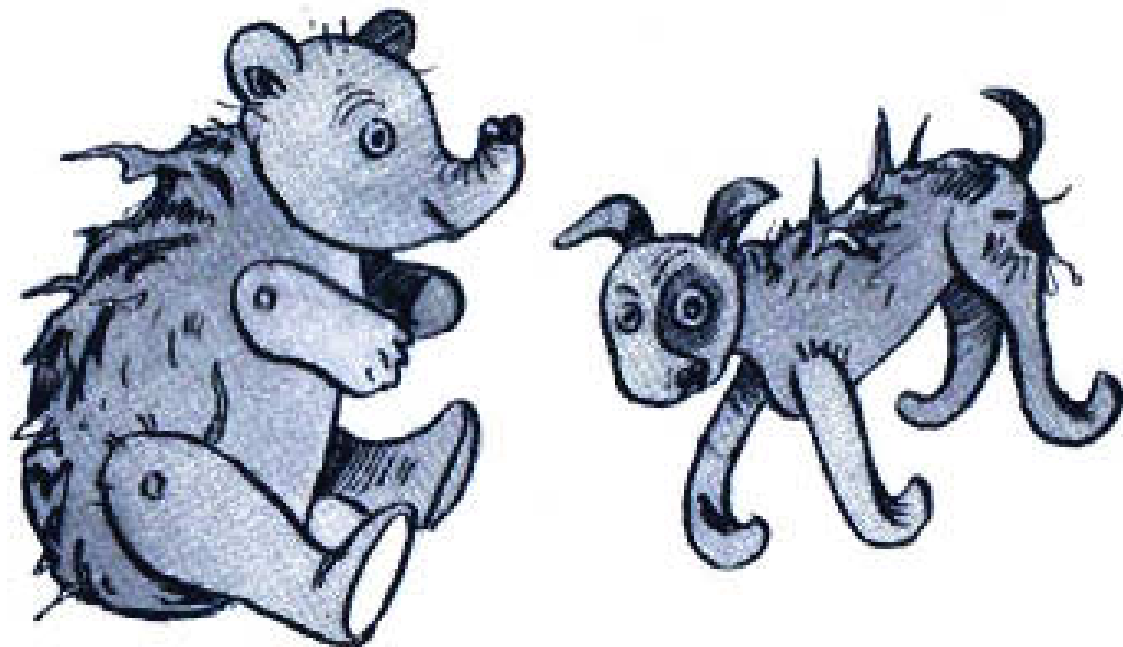
— Нічого, мої дорогі, мої плюшові, — втішала свою страхітливую продукцію директор промкомбінату. — Я вас випустила, я вас і...

— Уб'єте? — жажнулися ведмедики й цуцки.

— Ні!.. Сплавлю іншим, менш вередливим покупцям.

...Бійтеся, дітки, злих собак і ведмедів.

А ще більше бійтеся бракоробів!

НЕ ТА ЛІПОТА...

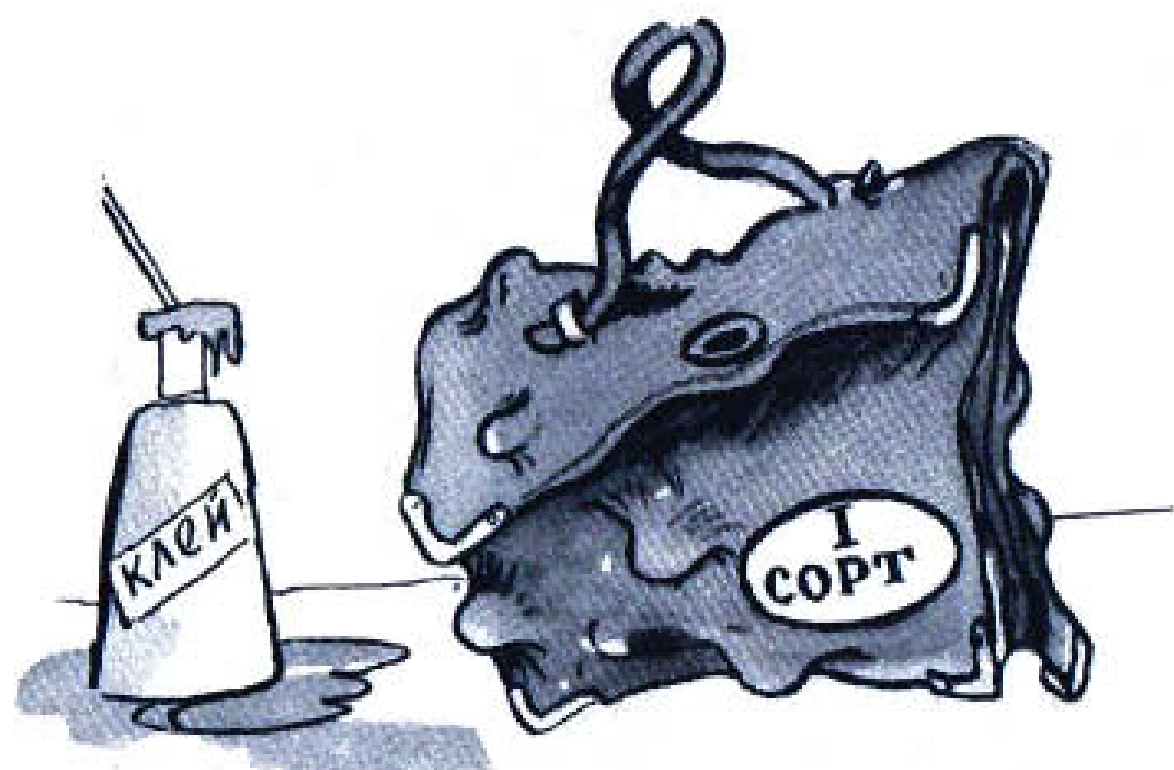
Торба — не торба, лантух — не лантух... Може, це якась нова дивовижна жіноча сумка?

— Ні, це — учнівський портфель, «артикул 4042», — пояснюють працівники прилавка.

Узрівши такий портфель, сам пан Возний, мабуть, вигукнув би: — «Когда б я іміл — тее-то, як його — стільки язиків, скілько артикулів в статуті ілі скілько зап'ятих в Магдебурзьком праві, то і сіє не довліло би на восхваленіє ліпоти твоєї!...»

І справді, учнівський портфель, зліплений на Прилуцькій шкіргалантерейній фабриці (директор т. Щукін), певної форми, до якої звикло людське око, не має. Зате на ньому є виразний штамп «І сорт» і не менш виразні плями та пухирі, які фабрика наполегливо, але безуспішно намагалася заліпити клеєм.

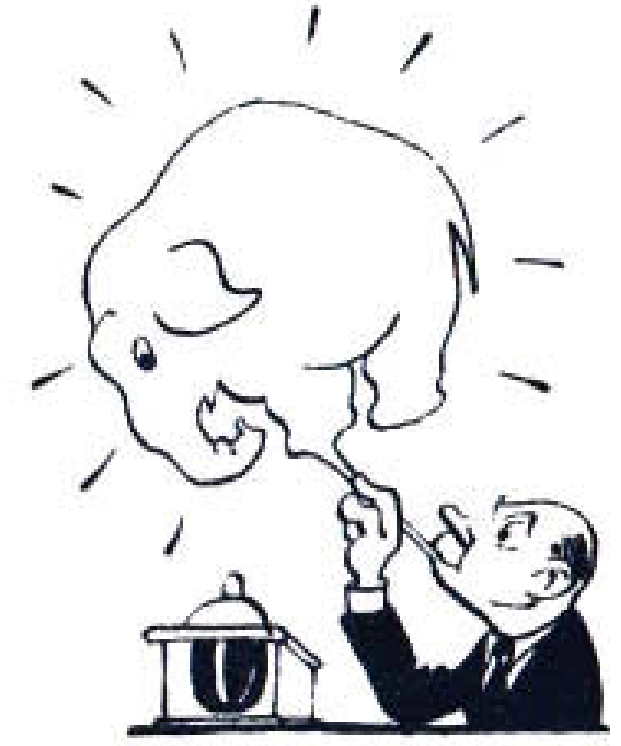
Ні, щось не клеїться на фабриці з виробництвом учнівських портфелів!

Дмитро БІЛОУС

Видющий КРИТИК

Ну, як його?.. Не Потайнюк...
Потайнюк? Ні... Ну, той, що критик!
Та ні — не кандидат наук,
А псевдопильності він злиток,

Що все шукає на шляху
Неточних тверджень і невірних,
Що вміє роздувати блоху
До розмірів до слонотвірних,

Що от, бува, як ви йдете,
Він обережно вас підкличе:
— У вашім творі... щось не те...—
До вас шепоче таємниче.

Розгляне книгу чи статтю
Крізь грані щербленої призми
І ле, як дьогтем у кутю,
Що в вас там хиби, навіть... «ізма».

І з цим підходить він до всіх.
Що не кажи — він геній суший.
Бо так виходить, мов на гріх,
Що всі сліпі, а він видющий.

В цілого колективу «зрив»
Знайшов, писнув заяву з ходу...
А що в житті він утвердив?
Нову підсиджування моду!

Чи він опіксь на молоці
І все життя на воду студить?
Ні, як і всі слизькі люці,
Він просто звик усім паскудить!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Погоня за модою.

Дережниця

Зелений конвейєр

Конвейєр, про який мовиться, особливий.

Кіровоградське обласне управління сільсько-го господарства, де начальником т. Кобильський, запровадило його ще до початку весняних польових робіт.

Одного дня в Кіровоград викликали на нараду всіх емтеєсівських інженерів-механіків по сільгоспмашинах. Через кілька днів на таку ж нараду запросили головних агрономів МТС. А ще через деякий час дійшла черга до головних інженерів. І знов відбулась нарада, і знов з того ж таки питання.

Ну, чим не конвейєр? А зелений він тому, що на тих нарадах панувала зелена нудьга. В обласному управлінні працівники МТС не почули нічого нового. Вони й досі дивуються: для чого їх відривали від роботи?

Мабуть, товариші з МТС забули, що крім сільськогосподарських машин є ще й машина канцелярська. У Кіровограді вона працює безперебійно.

Механізоване марнотратство

Не знав голова колгоспу ім. Кобилянської т. Федорюк, як гроші і трудодні на вітер пускати, та спасибі директор Веренчанської МТС т. Фішич допоміг.

Трактористи МТС виїхали на тракторі «ХТЗ-НАТІ» № 29 на станцію Ясенів-Пільний, одержали дрова і притягли їх на колгоспний двір. Обернулися за півдня, бо відстань всього 7 кілометрів. Якщо вірити рахункові № 73, що його подав т. Фішич колгоспові, то два трактористи виробили на перевозці дров 142 трудодні, а Стефа Череп, яка облікувала їхню працю, виробила на цій операції 20 трудоднів. Бригадир тракторної бригади № 8 Кравчик, виявляється, так ретельно керував обома трактористами та одним обліковцем, що йому теж нарахували 34 трудодні. Крім трудоднів, т. Фішич, вкупі з бухгалтером, додумався до того, що МТС належить за цю роботу ще й 2.209 карбованців і 68 копійок. І вскочили колгоспові ті дрова в добру копійчку — в 262 крб. за складометр.

Отак у Заставнівському районі, Чернівецької області, директор Веренчанської МТС т. Фішич механізував марнотратство в колгоспі.

Будівельні пекарі

От уже збудували Теремля-Ріцьку, закінчують будувати Каховську ГЕС, незабаром стануть до ладу Куйбишевська й Сталінградська ГЕС, а такий «велетень», як чайна в райцентрі Комінтернівське, Одеської області, досі ще не завершений. Три роки будують чайну, але й досі ще не задули тут жодного самовара.

Будує цю чайну обласний «Дужедовгобуд» — будівельний відділ облспоживспілки на чолі з т. Пекарем і начальником будівельної контори т. Дагелайським. Так само, як чайну, споруджують ці будівельні рекордсмени сільмаги в Калинівці, Визирках, Сичавці. В с. Комінтернівському, правда, сільмаг вони збудували — навіть з душем: під час дощу, коли з стелі ллється, мов з решета, продавці за прилавком перевіряють на собі якість парасольок.

А на інших об'єктах «Дужедовгобуду» тільки кури гребуться й голосно сміються з такого будівництва і з таких будівельників.

Педагогічний вінегрет з перцем

Мал. С. САМУМА

- Бачите, який нервовий мій синок. А все через батька.
- А що — батько б'є його?
- Та ні, не слухається сина...

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

- Мамо, невже тобі ліньки подати мені сніданок у ліжку? А потім ще дивуєшся, в кого я така вдалася?!

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ДОШКУЛЬНЕ ВИХОВАННЯ

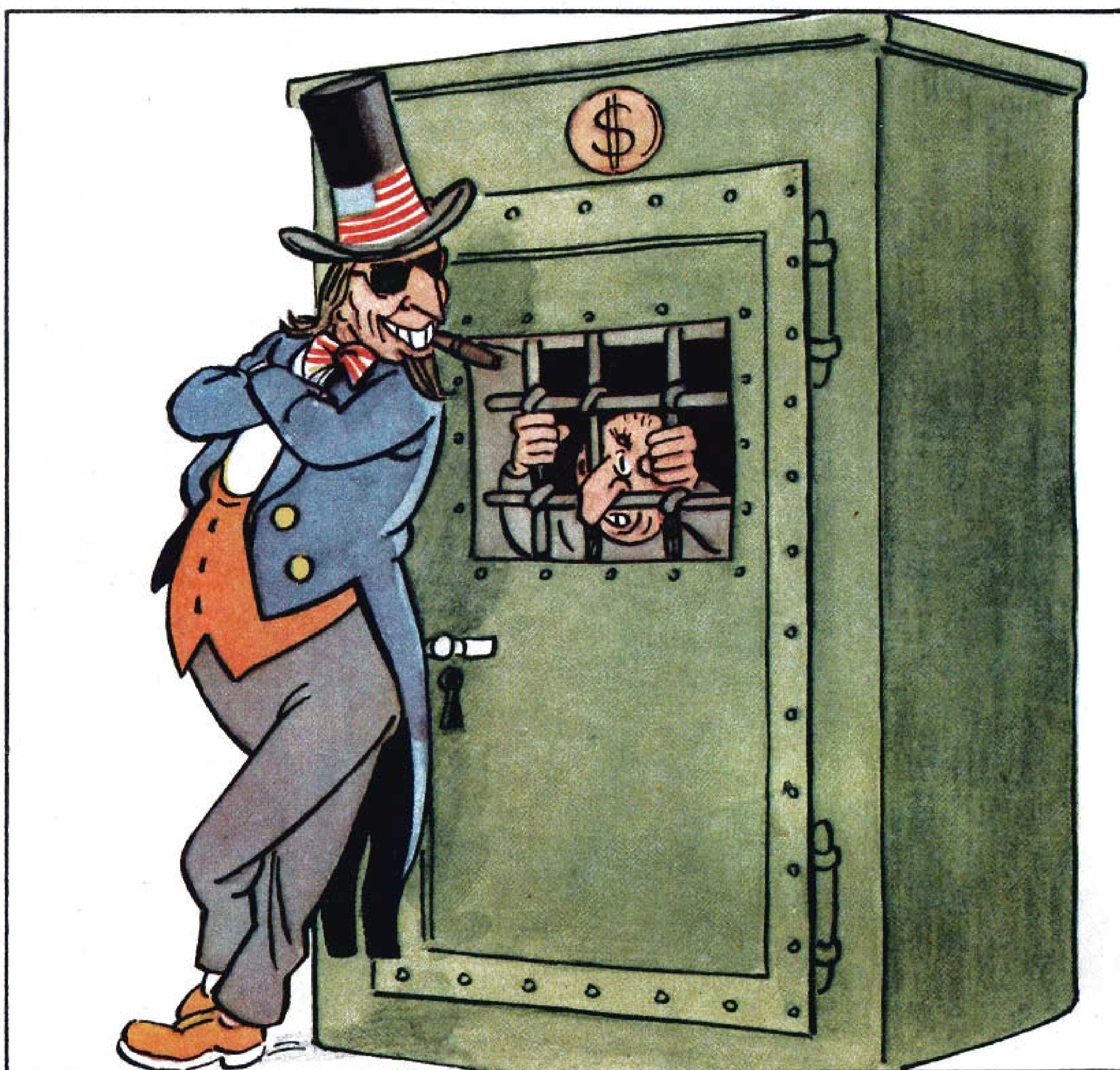
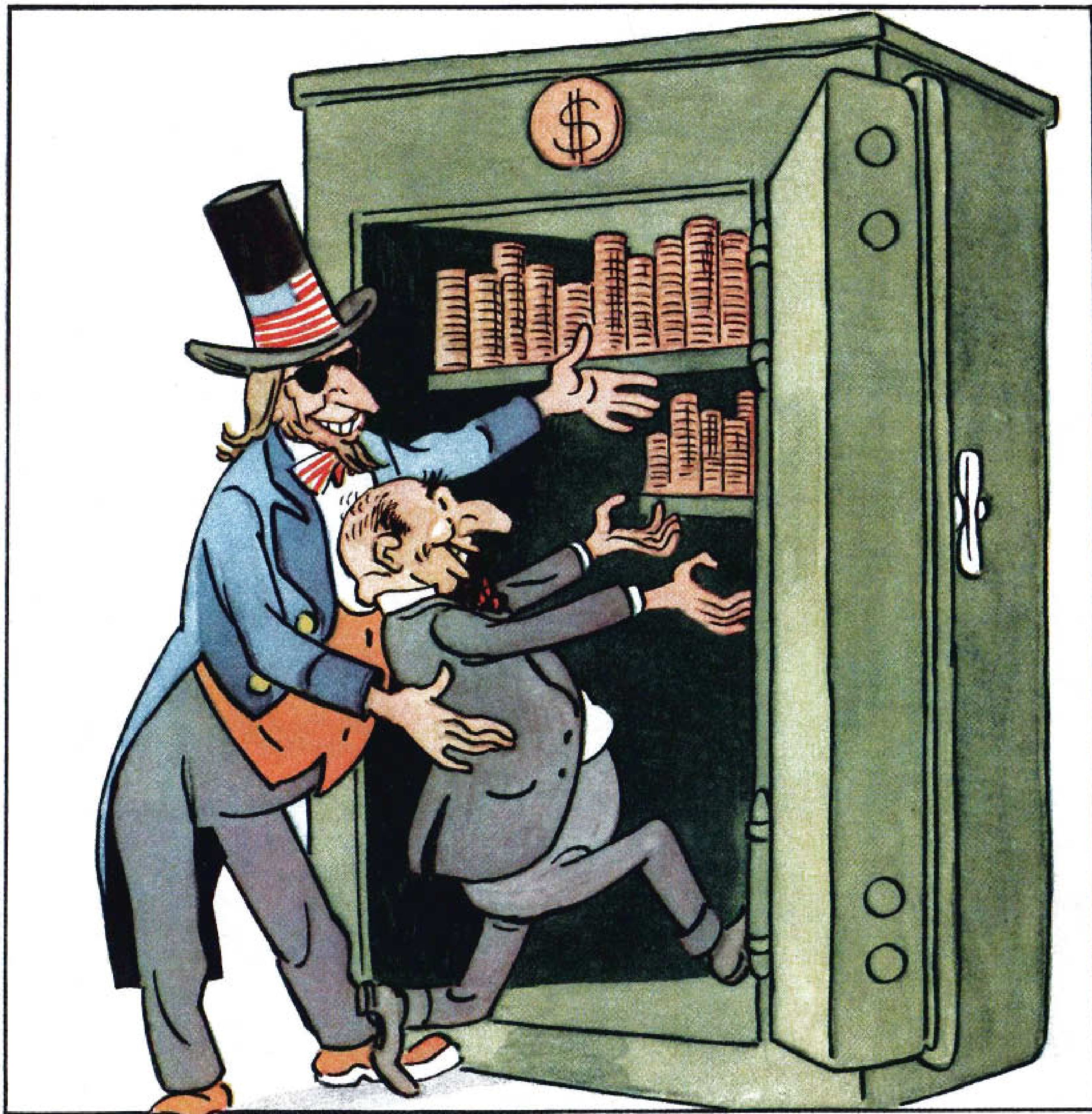
НЕ В БАТЬКА ПІШОВ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

- Дивно... Батько ні на якій роботі довго не затримується, а син у кожному класі по два роки сидить...

Мал. БЕ-ША

— Боже! Що вони роблять зі мною! Вони ллють мені на голову холодну воду!.. Матусю! врятуй твого бідного сина! Пригорни до грудей своїх бідну сиротину!

Цей розпачливий поприщинський зойк пролунав цього разу не з сторінок гоголівських «Записок божевільного», а з-під пера дона Мігуеля Масрієра, головного редактора солідної барселонської газети «Вангардія».

Але розповімо по порядку...

Дон Мігуель сів за великий редакторський стіл, щоб написати чергову передову в звичайному для нього дусі холодної війни. Це мала бути 711-а передова на цю тему. У попередніх 710 передових він обвинувачував Радянський Союз у всесвітньому потопі, Пунічних війнах, авіаньонському полоні пап, вибухах на сонці, епідемії поліомієліту, економічній кризі, падежі худоби, падінні курсу пезети та інших злочинах.

Але цього разу змучений мозок дона Мігуеля неспроможний був вигадати жодного нового смертного гріха, який можна було б приписати Радянському Союзові. Марно тер він лоба, бігав по кабінету, палив сигару за сигарою. Навіть заголовка передовиці не міг придумати.

До того ж йому було дуже холодно.

Цього року в Іспанії, як і по всій Західній Європі, була дуже люта зима. Така, якої й старі люди не пам'ятають. Помаранчові, лимонні, миртові, маслинові гаї і пишні пальми мерзли в незнайомих їм снігових обіймах.

Барселонські будинки зовсім не пристосовані до такої температури. Нема в них ані печей, ані камінів. Там закохані співають серенад і лазять по шовкових драбинах на балкони прекрасних сеньйорин протягом цілого року без верхнього одягу.

Такий там, у Барселоні, благодатний клімат.

Отже, дон Мігуель ніяк не міг зігрітися і тремтів, як помаранчове дерево під холодним вітром.

Раптом якась думка блискавкою майнула в його голові. Він гарячково схопив авторучку і розгонисто написав заголовок передовиці: «Фріо сіберіано».

Це значить — «Сибірський холод».

Очі дона Мігуеля запалали натхненням.

Оскільки ніякий переказ не може передати всієї глибини думок передовиці статті дона Мігуеля, наводимо витяги з неї абсолютно дослівно. Не змінюючи ані коми, ані титла.

Ось вони, ці витяги.

«Мені здається, — писав дон Мігуель, — що в хвилину холоду, жертвою якої цього року стала Європа, винен комунізм. Я не жартую! Ось міркування, які привели мене до такого висновку.

Результати всіх метеорологічних досліджень однозначно вказують, що хвиля холоду йде з Сибіру. У цьому факті ще нема нічого незвичайного, бо північні райони є самі собою зоною холоду і без будь-якої участі в цьому комуністів.

Виникає питання, чи не зробили комуністи якогось титанічного зусилля, щоб позбутися своїх холодів і наслати їх на нас?

Можливо, ця гіпотеза здається вам цілком дитячою. Проте прошу не робити ніяких передчасних висновків. Можливо, що ви зміните свою думку, якщо дочитаете ці рядки до кінця.

Чи може Кремль виношувати які-небудь грандіозні макіавелістичні плани використання сибірських холодів для своїх цілей? Якщо ви не дуже добре поінформовані, то такі плани здаватимуться вам неможливими. Проте ми добре знаємо вже цілих два роки, що Ради виношують саме такі плани.

Інженер Давидов виклав ці плани в 1953 році, радянський уряд почав їх здійснювати у 1954 році.

План Давидова передбачає створення двох штучних морів, для чого спочатку має бути зруйнована більша частина велетенських глетчерів Північного полюса, — тих глетчерів, які є джерелом сибірських морозів, бо вони створюють природні льодові бар'єри, які немов на замку тримають сибірські холоди.

І ми справді знаємо, що торік почалося розтоплення льодових мас Північного полюса за допомогою атомних вибухів. Це розтоплення тривало й цієї зими.

Невже ж ви й тепер вважатимете неймовірним, що розтоплення льодових мас Північного полюса є причиною холодів, які обрушилися на нас?

Щодо мене, то я зовсім не вважаю нелогічним припустити, що Ради, розтопивши кригу Північного полюса, відвернули від себе і наслали на нас ці холоди».

Що можна додати до цього буйного марення дона Мігуеля? Снажemo тільки, що його мама не почула зойку своєї хворої дитини. Відоласі не подали швидкої психіатричної допомоги, не натягли на нього гамівної сорочки і навіть п'явок не поставили. Дитина-сиротина продовжує і досі писати передовиці в такому ж дусі.

Б. КАМІНСЬКИЙ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Що таке капремонт? Керівники шахти № 1—2 «Лівенка» певні, що це такий ремонт, після якого з стелі на голови людям капає вода. Саме такий вигляд має тут будівля, в якій встановлено шахтну підйомну машину. Дах дірявий, стіни аж світяться. Та й сама машина не в кращому стані. Все це давно потребує капітального ремонту. Однак керівники шахти вперто додержують своєї капальної теорії.

Чи не тому такі порядки на шахтному підйомі, що головний механік Лівенського шахтоуправління, тресту «Будьоннівугілля», т. Козлов — людина дуже важка на підйом? За весь час роботи в шахтоуправлінні він тільки раз побував на шахті № 1—2.

Допоможи, дорогий Перче, зрушити його з місця і прокатати на нашому підйомі, як кажуть шахтарі, з вітерцем.

Б. ДОСЕНКО.

м. Сталіно.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Як і в кожному райцентрі, в Станіславчику є архів. Розмістився він з своїми паперами в хорошому приміщенні. Кажуть, що папір все може витримати. Але це, Перче, велика неправда. Народний суддя т. Кантонюк вирішив в одній з кімнат, відведеній для архіву, влаштувати свій персональний чуланчик, і влаштував. Навалив туди кукурудзи, борошна й іншого фуражу та й розплотив у чуланчику «худобу», яка харчується кукурудзою, а зуби чистить папером.

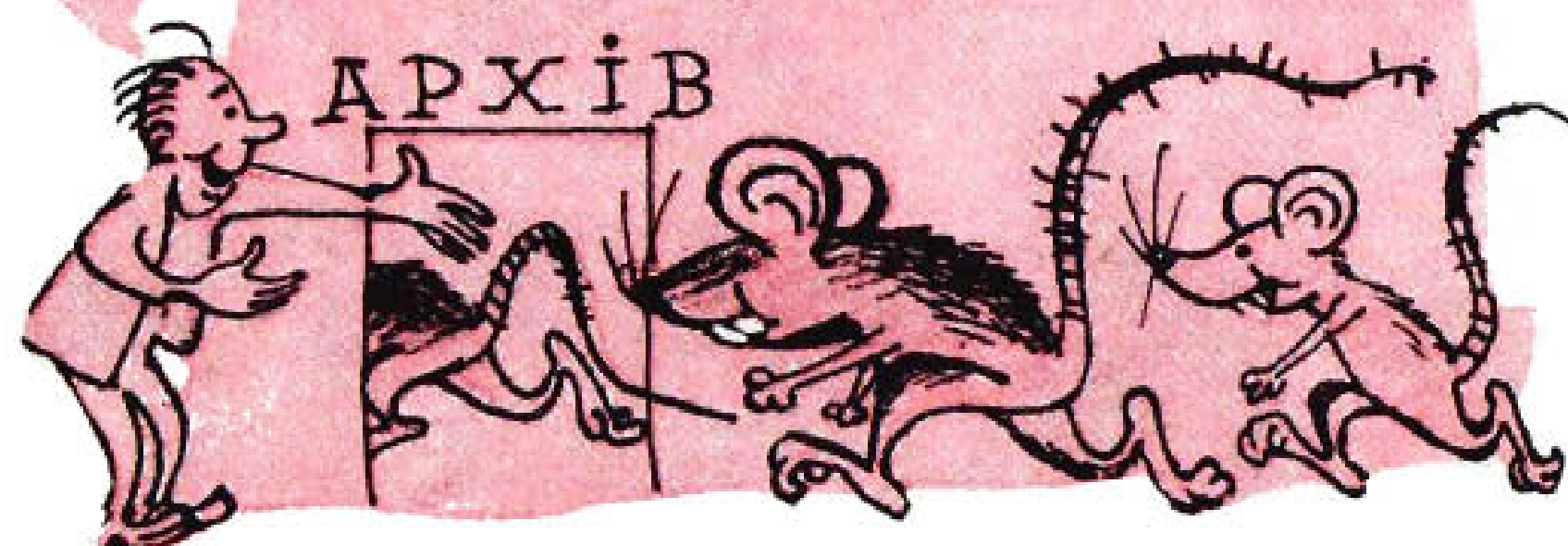
Це та худоба, про яку писав поет: «Таке сіре та мале, а хвостик, як шило...».

Від такого сусідства архіву — просто біда, а суддя ходить собі та байдуже під ніс мугикає:

— Нехай миші архів трублять...
Ну, на що це походить, Перче?

В. КОВАЛЬЧУК.

Вінницька область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Непереливки нам навесні. Та хіба тільки навесні! Як тільки розліється річка Інгулець або випустять воду з Войнівського водосховища, сполучення між двома частинами села Звенигородки зовсім припиняється, бо ні машиною, ні підводою, ні пішки перебраться через річку не можна. Діти тижнями не відвідують школу.

Рік у рік у райвиконкомі точаться розмови про будівництво містка. Позаторік і кошти було виділено. Завідуючий автошосродору т. Очеретько енергійно взявся за роботу: камінь завезли, три котловани викопали, бетон уклали. Але далі справа не пішла — камінь занесло піском, три котловани зрівнялися з дном річки. А кошти, асигновані на будівництво містка, з року в рік списуються як невикористані.

Очевидно, списувати гроші легше, ніж міст спорудити. Адже писати — це не міст будувати.

Олександрійський район,
Кіровоградської області.

ВЧИТЕЛІ ТА УЧНІ
Звенигородської семирічної школи.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

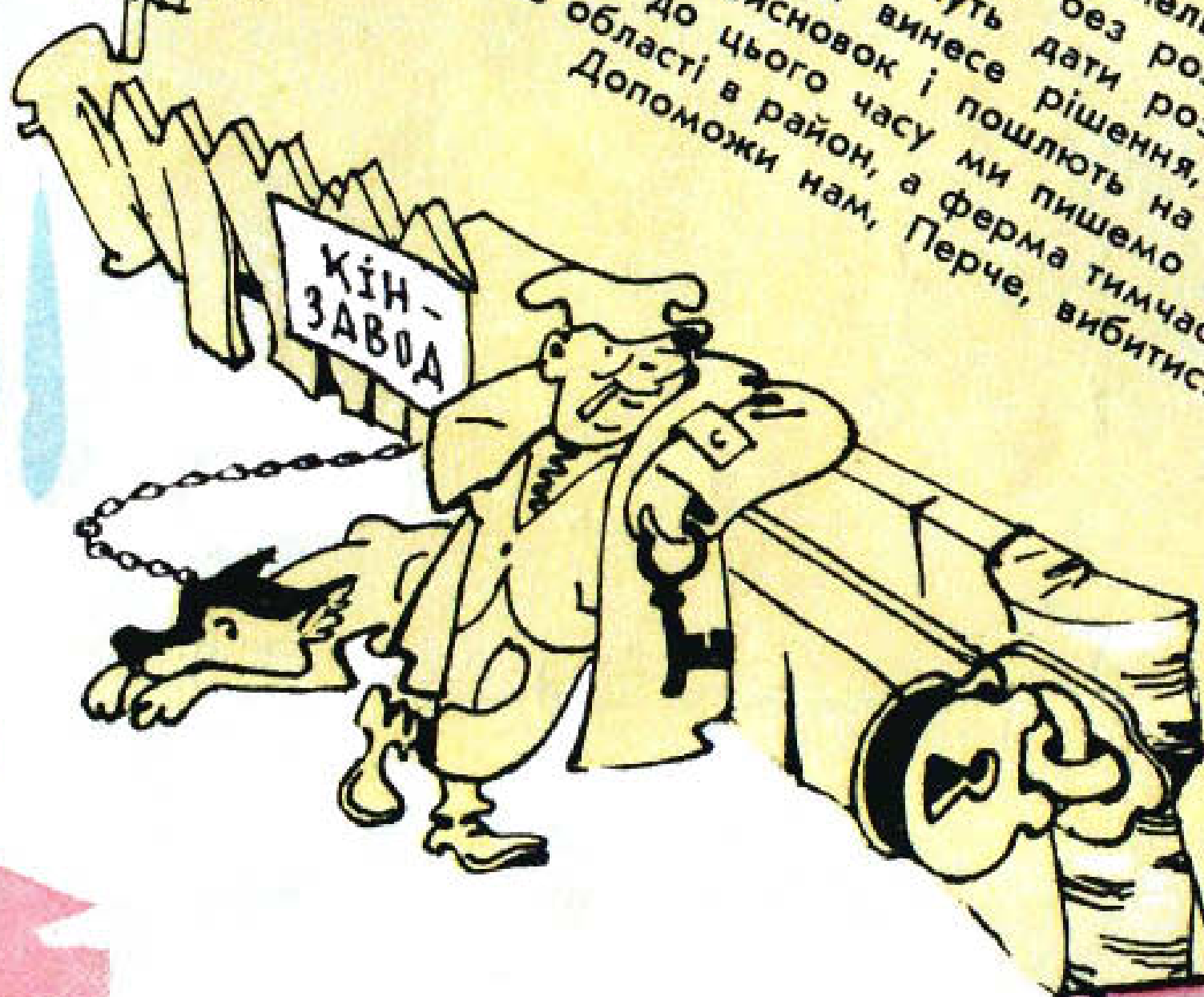
П'ять років тому на Волинь, до Олицького району, з Херсонщини літаком було завезено 35 голів нутрії. Звірятка ці дають коштовне хутро, вони добре прижилися у нас, живуть-поживають, розмножують собі в потихеньку.

Та біда в тому, що наша завіроферма до цього часу не має своєї території і живе в «приймах» у кінзаводу № 72. А директор кінзаводу т. Шортов не тільки без розпорядження з області, а в обласвиконкомі його ходити по території заводу.

Звернувшись до райвиконкому з заявою про закріплення за фермою ділянки з земель розпорядження з області, що не мають права цього робити, а в обласвиконкомі його переглянуть, райвиконком вніс рішення, а в обласвиконкомі його переглянуть, дадуть висновок і пошлють на затвердження... Мовляв, хай до цього часу ми пишемо заяви та бігаємо з району в область, а області в район, а ферма тимчасом завдає збитків.

Допоможи нам, Перче, вибитися з приймаків, стати хазяїнами.

Б. ОЛЕКСІЄНКО,
зав. завірофермою.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!» («Перець» № 1) розповідалося про те, що начальник управління благоустрою м. Києва Малюта не допомагає своїй старій матері. Як повідомив секретар Київського міськкому КП України т. Безгудов, факти, наведені у фейлетоні, ствердились. Партийні збори обговорили фейлетон і осудили поведінку т. Малюти. Тепер він подає своїй матері матеріальну допомогу.

★ Про те, що трест «Сталінбудматеріали» зволікає закінчення робіт по перенесенню та обладнанню літного тваринницького табору радгоспу ім. Молотова, писалося в «Перці» № 3 (замітка «Говорив Мирон...»).

Виконком Сталінської облради дав вказівку керуючому трестом «Сталінбудматеріали» негайно закінчити роботу в радгоспі ім. Молотова, а винних у затримці притягти до відповідальності.

★ «Перекерівництво» — під такою назвою в № 4 журналу було вміщено фейлетона про те, що Великоглибочецький райком КП України послав до колгоспів району велику кількість уповноважених, які більше заважали, ніж допомагали працювати колгоспам.

Як повідомив секретар Тернопільського обкому КП України т. Шевчук, бюро Великоглибочецького райкому партії, обговоривши фейлетона, визнало критику журналу правильною і відмовилось від практики посланки уповноважених до колгоспів.

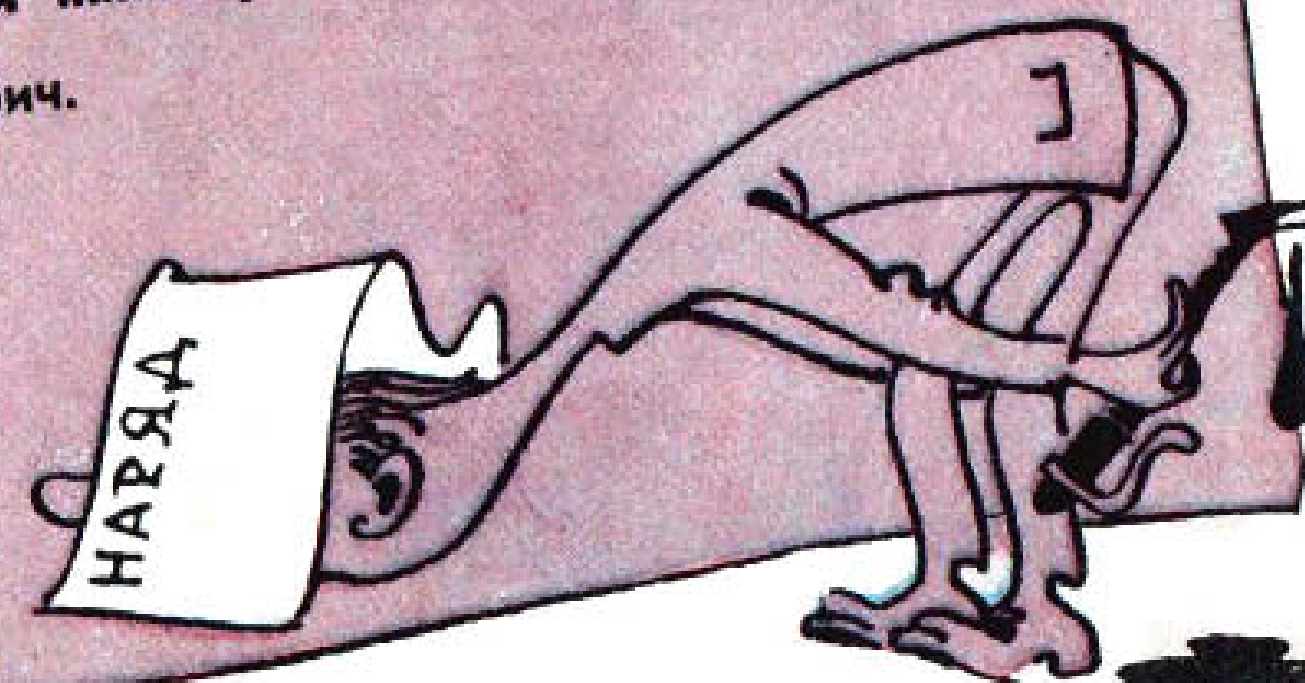
ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Для того, щоб корови на фермах могли пити воду з автонапувалок і давати більше молока, треба, як мінімум (крім води й напувалок), мати водопровідні труби. Але саме цих труб Дрогобицькому обласному управлінню сільського господарства і не присилають, хоч наряди на них дають.

Директор «Укоопторгметизу» т. Фадєєв про все це знає, але веде страусову політику. Сховавши голлову під крило, він пише обласному управлінню автоматичною ручкою: колгоспи, мовляв, скаржаться, що у них немає труб, то ви негайно дайте їм ті труби, яких у вас немає, але на які у вас є наряди.

Замість автонапувалок інтенсивно працюють авто-ручки. Корови на фермах мукають, вівці мекають, а від Дніпропетровського трубного заводу, який повинен постачати ці труби, не чути в Дрогобичі ні «бе», ні «ме».

А. СОЛОШЕНКО,
старший інженер по трудомістких процесах.
м. Дрогобич.

Редактор **Ф. МАКІВЧУК.**

Редакційна колегія: **Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ** (заст. редактора), **О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІНИК.**

Видавництво «Радянська Україна».

Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31.

Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (332) (на українському мові)

Підписано до друку 27. IV. 1956 р.

Папір 70×108¹/₈—0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 08959.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 1889. Тираж 150 000 прим.

ОБ'ЯВИ ГОЛОШЕННЯ

КУПИМО

**ВЕЛИКІ
НОЧВИ**
для плавання
по Комунальній вулиці
нашого райцентра.

З пропозиціями звертатися на адресу:
Місто Роздільна (на Одещині), голові райвиконкому
СИВУНУ або нач. райавтошосдоро ОСАДЧОМУ.

Корнинському
гранітному кар'єру
на Житомирщині

ЛЮТРІБЕН ДИРЕКТОР

який не на словах, а на ділі
подбав би про механізацію
виробництва і пустив би у
хід електростанцію, компресор
для пневматичного бучардування та інші агрегати,
що стоять без руху й іржавіють.

УТІК

із станції Рясне,
Донецької залізниці,
Андрій Петрович ЦИГАНЕНКО,
покинувши там дружину і сина,
на виховання якого треба сплачувати
аліменти. Осіб, що здибаються з
утікачем, просять нагадати йому
про людську честь і батьківський
обов'язок.

Здаючи білизну в пральню,
користуйтеся нашими

МІТКАМИ.

**НАДІЙНО,
ЗРУЧНО,
ПРОСТО!**

Мітки не бояться нічого,
крім ГАРЯЧОЇ ВОДИ.

З подяками звертатися:
Київ, Комбінат підсобних
підприємств тресту «Міськ-
комунбуд», директорові
Гейру.

ТРУЮ РИБУ

У СТАВКАХ
разом з іншими водяними
тварюками.
Барди не шкодують!
Директор Дубов'язівського
спиртозаводу
М. КИРЕЄВ.
(Сумська область).

ДО ВІДОМА ПАСАЖИРІВ

з залізними нервами
й могутнім терпінням.
Користуйтеся автобусом на маршруті
ГОРОДИЩЕ — ВІЛЬШАНА.
Незвичайний порядок!
Рідкісний ГРАФІК: машина вирушає в рейс,
коли захоче шофера ЛІВА НОГА.

ОГОЛОШУЄТЬСЯ КОНКУРС

НА ПЕРЕКЛАД ДВОХ ТЕЛЕГРАМ,
одержаних правлінням артїлі ім. Шевченка (Погребищенський район, Вінницької області) від
Уманської контори сільгоспостачу.

Текст телеграм:

першої — номер 4325/2 сільхозпостач нисет експедитор Рибаченко;
другої — 43 25/II сільхозпостач доставлен сільхозпостача ОН Пигулівская.

Переклади телеграм просимо надсилати ЧЕРКАСЬКОМУ ОБЛАСНОМУ УПРАВЛІННЮ ЗВ'ЯЗКУ.

БУДЬТЕ ОБЕРЕЖНІ!

Не купуйте стільців
виробництва
ТРОСТЯНЕЦЬКОГО
ДЕРЕВООБРОБНОГО
КОМБІНАТУ
(Сумщина).

Від найменшого дотику
вони розсипаються.

